

THESES NONNULLÆ,

Super

ELOQUENTIA,

VENIA AMPLISSIMI CONSESSUS

Philosophici Aboënsis;

Sub

MODERAMINE

DN. TORST. RUDEEN,

Poësius Profess. Publici,

Exhibitæ

â

S:æ R:æ MAJESTATIS

Alumno

JONA COLLIN,

Smolando,

In superiori Musarum Palladio

horis convetis,

die 7. Martii Anno, supra millesimum

& septingentesimum, sexto.

Exc. Jo. WAL.

VIRIS

*Amplissimo & Consultissimo, Plur. Re-
verendis ac Clarissimis,*

DN. JONÆ NYMAN /

Trium Territoriorum Judici æquif-
simo, Avunculo meo Benignis-
simo, Parentis honore semper pro-
sequendo.

DN. M. BENEDICTO LIT-

TORIN, Pastori in Liunga &
Sambneda dignissimo, ut Fautori
optimo, ita humiliter colendo.

DN. M. CAROLO WESMAN /

Pastori in Rydsby & Tutary meritissi-
mo, Promotori certissimo, perpetim
venerando.

DN. JACOBO SOEMBECK /

Verbi Divini Ministro ibidem fidelis-
simo, Fautori multum honorando.

VOBIS MÆCENATIBUS & PATRONIS
Summis,

Quod exilem hunc ingenii fœtum
Sacrum volui,
Ne me existimetis
innumera vestra
in me

& planè Paterna Beneficia
Digne præsumsisse prædicare, ne-
dum pensare:

Quod nostrarum non est virium;
Utpote,
Quod vel Ciceronis fatigaret Elo-
quentiam.

Grati tamen animi devotæq; memoriæ
hoc extare volui monumentum,
Ut ut VESTRIS meritis & meis votis
minus.

Id placido vos admissuros vultu,
Solita VESTRA pollicetur Humanitas.
quæ,

ut tenuitati etiam ignoscat,
Oro & obtestor, futurus,
donec Parcæ pepercerint,
AMPLISS: VESTRORUM NOMINUM

Indefessus Cultor.

Festinatissima hæc est opella, quam in lucem emittere nec volui nec debui Te, Benigne Lector, non exorato veniam. Scilicet haud ita pridem huc delatum valde moverunt Lipsii hæc verba: Nihil qui agunt, mortui ambulant inter vivos. Ne ex iudicio tanti viri dicerer mortuus, neve nulla exstaret otii mei ratio, decrevi vires experiri meas, & Specimen Academicum quale demum cunque deponere. Tumultuariè igitur, & ut commodum fuit in itinere constituto, Thesin unam vel alteram adfero, cum pleniori argumenti alicujus elaborationi non detur vacare. nec hoc, quod nobili huic materia me parem sentiam censeamve; sed, quod in magnis etiam voluisse sat sit. Quæ ergo precipiti festinatione congeffi, si te B. L. faventem experta fuerint interpretem, Tu quidem à me salvebis, & ego damnatus voti audiam. Vale!

LABORI FAVEAT JEHOVAH!

THES. I.

Eloquentia DEI donum est, ejusque studium naturale & honestum.

Summus rerum Fabricator, præter ea, quibus ad manifestandam gloriam suam & omnipotentiam, creaturas ornatas voluit, peculiare *μημίειον* tantum non singulis adjecit, ut esset, unde ab invicem dignoscerentur. Pardo dedit maculas, equo hinnitum, leoni rugitum, & sic in cæteris, homini autem microcosmo, qui est quasi totius structuræ compendium, præter hoc discerniculum, quod Poëta Ovidius observavit inter hominem esse ac bestiam, cum dicit:

*Pleraq; cum spectent animalia cætera terram;
Os homini sublime dedit, cælumque tueri*

Fussit & erectos ad sidera tollere vultus:

A

Ad-

Adhuc nobilius quoddam Divinitatis simulacrum, quod τὸ λόγος nomine venire solet, indidit. Λόγος hic, in scholis dividi solet in ἐν Διὰ τετον καὶ προφορικόν, iste, latinis audit ratio, hic vero oratio, cujus culturam, tantopere naturam nobis commendatam credidit antiquitas, ut signanter humanitatis studium eandem appellaverit: quod ex omnibus animantibus, uni homini, hujus scientiæ cura & disciplina data sit, teste A. Gellio noct: Att: lib. 13. cap. 16. cujus hæc sunt verba: *Qui verba latina fecerunt, qui que bis probe usi sunt, humanitatem non id esse voluerunt, quod vulgus existimat, quodque à grecis Φιλανθρωπία i. e. erga homines amor, dicitur. humanitatem appellarunt id prope modum, quod παιδείαν greci, nos eruditionem institutionemque in bonas artes, dicimus, quas qui sinceriter cupiunt adpetuntque, hi sunt vel maxime humanissimi, hujus enim scientiæ cura & disciplina, ex universis animantibus uni homini data est, iccircoque humanitas adpellata est. Unde Cicero pro Flacco:*

ad.

adsunt, inquit, Athenienses, unde humanitas doctrina, religio, &c. orta & in omnes partes distributa putantur. Idem pro Archia Poeta dicit, liberales artes esse, quibus ætas puerilis ad humanitatem solet informari. Ut taceam Varroni Plinioque humanitatem illo significato usurpari. & arguit Pasiphilus Buschius in Vall. Hum. ipsam naturam vel loco vel figurâ ipsâ oris humani, nos quodammodo admonuisse, impensius cætero corpore, eam partem esse excolendam, quæ sit animi vestibulum, orationis janua & cogitationis comitium. Ut autem liqueat, qualem hic Eloquentiam intelligimus, sciendum est, illam triplicem esse: divinam, heroicam & humanam, ceu non eruditè minus quam vere distinxit Causinus. Divina est DEI præpotentis incitata spiritu, qui solus infantes efficit Oratores, non illa verborum flosculis delicatis auribus lenocinatur, sed intimis sensibus, cælesti quâdam vi sese infinuans, una est quæ reges, civitates, provincias, orbem denique Christi do-

Etinæ subjecit. Hæc, Mosen admirabilem reddidit consummatissimis Ethnicis Rhetoribus, inter quos Longinus, qui in *de sublimi* testatur, Judæorum illum legislatorem solum esse, qui numinis virtutem pro dignitate cognovit & verbis explicavit. Propter hanc Paulum *Ἰεροσόλυμα* Nicetas appellat, & Mercurium eundem vocavere Lytrensenses. in cujus vel unâ sententiâ plus virtutis divinæ & eloquentiæ elucet, quam in vastis græculorum panegyricis. verum, ut infundentis DEI donum est, sic minimè ad artis regulas est revocanda. Altera heroica est eorum, qui supra commune dicendi genus eloquentes, aliquid etiam divini sapere videntur: maximam tamen partem, humanis præsiidiis debetur. Tertia (ut Causini verbis utar) humana quidem illa est, sed virilis, sapiens, excelsa, plena virium, succi & venustatis, multumque diversa à loquacitate, quâ multi sibi placent, sed quæ vanitatis & futilium sæpe deliramentorum plena est. Humana hæc & quadantenus
 etiam

etiam altera illa heroica sunt, quas hoc loco præcipue commendamus, quorum in foro, in rep. in scholis, in sacris etiam concionibus, vim & efficaciam, non raro admiramur. de hac verè Seneca: *magna & varia res est eloquentia, nec ulli sic se indulfit ut tota contingeret.* Causa est quod consummatum oratorem nihil oporteat nescire, nulliusq; studii esse prorsus expertè. Quo intuitu, Petronius in satyrico dixit: neminem hanc feliciter tentaturum, nisi ingenti literarum flumine inundatum. quia vero acquirendæ perfectæ rerum omnium notitiæ, neque ætas aut facultates nostræ sufficiunt: sufficit ut quæ scientiæ nobis maximi sunt usus, accuratè & solidè, quæ minoris, mediocriter, quæ exigui, leviter cognoscamus. Dixi me masculam & efficacem intelligere; non ineptam illam garrulitatem aut linguæ volubilitatem, quam alii loquentiam dicunt, de quâ loquens Marcus Antonius, à se disertos visos fuisse multos ait, neminem verò Eloquentem: unde Vossius: quod si mi-

nus fuerit disertum esse quam Eloquentem; illud quoque patet, eum, qui Sapiens non est, disertum esse non posse, multoque minus, eum dici posse Eloquentem, si *κρείως* est loquendum: Sallustius Catilinæ satis loquentiæ, Sipientiæ parum tribuit, nos non fugit, quod Valerius Grammat: apud Gellium libr: i. cap. 15. probare nitatur, illo Sallustii loco legendum esse Eloquentiæ pro loquentiæ; sed quis non videt tenacissimo vinculo Eloquentiam & Sipientiam inter se debere cohærere, quod non esset, si Valerii mens hic valeret. Plinius libr: 5. epist: 20. ait Julium Cæsarem dicere solitum, aliud esse Eloquentiam aliud loquentiam. Nam sicuti græcis *ευλαλία* aliud importat quam *λαλία*, ita Romanis aliud est Eloquentia quam loquentia. Quare oratorem facit Eloquentia non loquentia, quæ infantiam inter & Eloquentiam interjicitur, dicente Vossio. Huc facit quod ingeniosissimus Rhetor Quintilianus ait, ita disserens:

non sola est agenda cura verborum, occurram
 enim, occurram necesse est, velut in vestibulo
 protinus apprehensuris hanc confessionem me-
 am: resistam iis, qui omissa rerum (qua ner-
 vi sunt in causis) diligentia, quodam inani
 circa voces studio senescunt: idque faciunt
 gratiâ decoris; quod est in dicendo meâ qui-
 dem opinione pulcerrimum, sed cum sequitur,
 non affectatur. Hæc ipsa simili illustrat,
 Corpora sana & integri sanguinis & exerci-
 tatione firmata, ex iisdem his Speciem acci-
 piunt, ex quibus vires; namque & colorata
 & adstricta, & lacertis expressa sunt: sed e-
 adem, si quis vulla atque fucata muliebriter
 comat, fœdissima sunt ipso formæ labore. Et
 cultus concessus atque magnificus addit homi-
 nibus, ut græco versu testatum est, auctori-
 tem: at muliebris & luxuriosus, non corpus
 exornat, sed detegit mentem. Similiter illa
 translucida & versicolor quorundam elocutio,
 res ipsas effaminat, qua illo verborum habitu
 vestiuntur. Sunt itaque Eloquentes, qui
 non tam ornatum affectant, quam eun-
 dem in proprietate quærunt: propriam
 autem locutionem esse dicimus, ubi
 maxi-

maxima est convenientia inter rem ipsam & modum prædicandi. Recte igitur cum eodem Quintiliano concludimus, verborum curam esse rerum sollicitudinem.

THES: II.

Omniæ sexum ætatem & conditionem ornat.

Hic spatiosissimus sese aperit campus, per quem spatium, omnesque Eloquentiæ ambitus inquirere, ac quam ubivis terrarum exserit potentiam, prædicare, labor foret Hercules; nos temporis & tenuitatis nostræ memores, breviter conabimur nos expedire. Quid est quod tantopere miramur vim Demosthenis, copiam Platonis, jucunditatem Isocratis, & Eloquentiam Ciceronis, aliosque etiam hac tempestate Catones, Cicerones ac Demosthenes, qui viri ac conlummati hoc studio præcipue inclaruerunt? Viri inquam sunt & omnigenâ eruditione suffulti; at fœminas hac facultate excelluisse, id vero est quod magis miremur. Exempla, quantum
mul-

mulierum Eloquentia valeat, nobis sup-
 peditant sacrae literae non pauca, nec
 tamen lecturos, numerosa earum recen-
 sione vel copiosa laudatione, morabi-
 mur: unum tantum vel alterum adu-
 lisse sat erit. Abigaëlem quis ignorat E-
 loquentia sua repressisse iram Davidis,
 qui exierat interfecturus Nabalem.
 Quantum ornatûs, laudis & utilitatis,
 ex Eloquentia sua tulit Piissima Judith
 cuius est obvium: quomodo imprimis
 Optimatibus urbis, ad patienter exspe-
 ctandum DEI auxilium, persuasit; dein
 ferocem Holofernis animum ita do-
 muit, ac tandem cepit, ut eam tali en-
 comio ornaret: sub cœlo, hac muliere
 prudentior, non invenitur alia, nec sa-
 pientior: Non possumus prætermittere
 specialissimum exemplum in Novo fœ-
 dere, mulierem illam Ethnicam Cana-
 nœam, quæ Eloquentia sua victorem i-
 plum aliàs invictissimum vicit: com-
 milites victoris pro ea coram CHRISTO
 advocatos agebant, & causâ cecidere;
 illa tamen ipsa fortiter iterum, quamvis

vice unâ & alterâ profligata Servatorem adgreditur, nec orare prius destitit, quam victoriam â victore, triumphumque ab eo, qui triumphum in potestate habet, reportavit. Juvenilis item Eloquentiæ exempla, nobis sistit historia: sacra quidem in Daniele, & profana in Alcibiade, Augusto & aliis. Veteribus etiam in more fuisse legimus, quod, qui in axiomatico aliquo erant constituti, inter alia familiæ ornamenta, pueros Anagnostas habuerint, qui cœnantibus semper acroama dicerent, ceu nos de Attico docet Cornelius Nepos, ubi ita: *in ea (familia) erant pueri literatissimi, anagnotæ optimi.* & paulo infra: *nemo in convivio ejus aliud acroama audivit, quam anagnoten: quod nos jucundissimum arbitramur.* Puerorum Eloquentiæ certè tanta inest vis, ut omnes se audientes in sui amorem trahat, ac præprimis eos pariter ac fœminas magis ornat, cum putentur aliàs tenuioris esse ingenii, & multarum rerum scientia ac cognitione plerunque destituantur.

THES. III.

Eloquentia cuicumque statui præsidio est; præcipuus tamen ejus usus in Democratia.

Non operosa nobis demonstratione opus futurum credimus, probaturis divinam hanc suadam, cuilibet statui esse præsidio, omnes tamen status sigillatim percurrere, brevitatis amantes, hoc loco supersedemus, cum sequentes etiam theses, nonnullam nobis ansam præbent de præcipuis loquendi; neque enim ullam vitæ humanæ partem, sui esse immunem patitur Eloquentia, quæ paces inter longissimè distitas gentes componit, fœderaq; icit. amicitiaë etiam quid aliud stringentius esse poterit vinculum? hæc est quæ dissidentes facit maximè familiares: in Theatris, foro, curia, tribunali, causas agere, cathedram adscendere, populo verba facere, legationibus fungi, quis poterit nisi instructus Eloquentiâ? & ut rem verbo complectar, domi quin & foris sola regnat. Ejus tamen ulum, cur in Democratia,

præcipue commendandum putamus, hæc est causa, quod plebs, bestia, multiceps, insipiens, insolens, impotens, sæva & impetuosa, præsertim ubi libertate luxuriat, si sibi relinqueretur, ferretur in præcipitium. Tum vero Eloquentia necessaria est, quæ vi & artē suā ignaram doceat, insolentem domet, impotentem enervet, sævam mulceat, ejusque impetum refrænet. Quod Orphei atque Amphionis tabulis indicasse voluit antiquitas: quorum, hic fertur citharâ suâ, saxa advocasse in ædificandis mænibus Thebanis: ille, lyrâ suâ movisse arbores & saxa, stitisse fluxum fluminum, ferasque ita edomuisse, ut impunè cum lupis corverint oves. Scilicet hæc Musica Eloquentia fuit, quæ saxea & fera hominum corda suavitate sua in societates, mansuetudinem, & civilem vitam coërcuit. ejus vim eleganter expressit Virgilius Ænei: l. v. 152. & seqq.

*Veluti magno in populo, quum sepe coorta est
seditio, sevitque animis ignobile vulgus,*

*Famque faces & saxa volant: furor arma
ministrat:*

*Tum pietate gravem, ac meritis, si forte virum
quem*

*Conspexere, silent arrectis que auribus adstant:
Ille regit dictis animos & pectora mulcet.*

Ubi, regit, pertinet ad intellectum, quem instruit eloquentia, mulcet, ad voluntatem, quam eadem inclinat. Nec alia est causa quod cum populari imperio, tam apud Athenienses quam Romanos Eloquentia fere & floruisse & occidisse videatur. Quantum laudis, de repub: meruere duo illa Eloquentiæ lumina Demosthenes & Cicero! Princeps ille Græcorum orator Demosthenes ingenii sui vi & linguæ suadâ, pugnavit pro Græcorum libertate, adversus Philippum, eâque, laudem quam illi Boeclerus tribuit, meruit: *Demosthenis consilium murus est Eloquentia telum, magnitudo animi & vigilantia propugnaculum.* En Ciceronem, quantæ salutis fuit urbi Quirini ejus ingenium & facundia? hoc vel inde patet, quod liberatâ per prudentem ejus Elo-

quentiam Româ, Patris patriæ meruerit
nomen, de quo Juvenalis Sat: 8.

*Quis Catilina, tuis natalibus atque Cethegi
Inveniet quicquam sublimius? arma tamen vos
Nocturna & flammâs domibus templisque pa-
vastis, & mox:*

*Sed vigilat consul, vexillaque vestra coërcet
Hic nobis Arpinas ignobilis & modo Roma
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præsidium attonitis & in omni gente laborat
Tantum igitur muros intra toga contulit illi
Nominis & tituli, quantum non Leucade
quantum*

*Thessaliae campis Octavius abstulit udo
Cadibus assiduis gladio sed Roma parentem
Roma Patrem patriæ Ciceronem libera dixit.
Recte ergo Phocyllidis illud huic loco
adjicimus!*

Ἄγρος καὶ πόλιος σοφία καὶ νῆα κυβερνᾷ.

THES. IV.

*Imperantibus tam belli quam pacis tempori-
bus utilis.*

Plato scitè non minus quam verè dicit:
tum demum orbem terrarum beatum
futu-

futurum, si aut sapientes regnare aut Reges sapere capissent. Hoc confirmat Joh: Mariana libr: 2. de Rege ac instit: cap: 8. *Quo pacto, inquit ferendum est, ut Reges, quorum vita nihil clarius aut illustrius esse debet, in quorum aula nil nisi purum & elegans dicitur, iidem inculte & inordinate loquantur? an est ullus purpure nitor, auri & gemmarum splendor, cum Eloquentia decore conferendus? quid enim esse potest oratione verbis splendidis & sententiarum luminibus instructâ elegantius?* At mox: *Scimus multis Principibus salutarem Eloquentiam existisse, contra, infantiam non paucis exitio fuisse.* Id antiqui significare voluerunt, Herculem Celticum, multitudinem ad se nexam trahere fingentes, quibusdam cæcenis, quæ ex ipsius ore ad singulorum aures pertinerent, hoc est orationis vi & copiâ. Quid Johannem Castellæ Regem, eo nomine primum, vertenti fortunæ præbuit, & multis calamitatibus implicuit, nisi sermonis inopia, civibus magna ex parte abalienatis. Quid multis? Res ipsa loquitur quotquot fere Regum,

gum, Imperatorum & Ducum, tam antiquorum quam modernorum celebriores existunt, aut exstiterunt, suam illos famam non tam fortitudini quam facundiaē debere suæ.

THESES. V.

Legatis necessaria est.

Rupertus in dissertat: ad Valerium Max: libr: 8. cap. 9. hæc habet: *Rursum legatorum eam esse præcipuam artem, ipso legati nomine judicantur veteres cum eundem lenonem dicerent.* Just: libr: 2. cap: 3. §. 8. *Primum Scythis bellum indixit Vexoris Rex Ægyptius, missis primo lenonibus, qui hostibus parendi legem dicerent: leno enim & lenocinium nonnunquam etiam bonæ significationis verba sunt, & de notant sermonem flexanimâ oratione potentem, & artem conciliandi.* Et sicut antea inculcavimus, Eloquentiam non consistere in abundantia verborum, ita heic etiam dicimus legatos â loquacitate abhorrere debere. A Lacedemoniis legatos Samnensium tale responsum tulisse cognovimus

mus : orationi vestræ non possumus respondere; prius enim initium oblivio cepit, quam finem audivimus. De Rege Gallorum Henrico quarto cognomento Magno fertur, quod quam primum quis verbosam coram eo orsus fuit orationem, statim vicarium vocavit, qui finem dictionis exspectaret, eo ostendens quam indecorus sit, coram Magnatibus prolixus sermo.

THES. VI.

Abusui obnoxia.

Quod Comicus alicubi dicit *nibile esse quin male narrando possit depravari*, verum esse intelligimus, cum Eloquentiam quamvis innoxiam, indignissimè tamen à multis non exiguæ vel infimæ sortis hominibus, quam maximos pati abusus deprehendimus. Unde præter suam meritum vapulare solet à multis, maximè propterea, quod qui aliquantulum in ea profecerunt, eam in refutandis bonis causis, & adstruendis, ac defendendis malè factis, cœperunt collocare, prout

Quintilianus: *mala multi probant per eam bona etiam improbant.* Quot scelesti Eloquentiæ abusu pœnis eripiuntur, prohi damnantur, consilia in pejus ducuntur, & seditiones non solum turbæque populares, sed bella etiam inexpiabilia excitantur? Quod tamen Eloquentiæ, ceu excellenti dono DEI non erit adtribuendum; notum namque est, vitia artificum non arti sed ipsis artificibus esse imputanda. Exempla quæ nunc adduci possent, sequenti reservamus thesi; tales enim homines meritó salutantur improbissimi.

THES. VII.

Nam etiam mali homines possunt tamen esse Eloquentes.

Cum Cato dixit Eloquentem esse virum bonum dicendi peritum, hoc Herennius Senecio, prout apud Plinium legimus, Satyrice invertit dicens: Eloquentem esse virum malum dicendi imperitum. Ita etiam Raphaël Volterranus libr: 34. *Ego, inquit, collatis veterum*

ac novorum exemplis, quæque legi, partem etiam vidi affirmare ausim, Eloquentes paucissimos viros bonos inveniri. Exemplis pravorum hominum & tamen Eloquentium pleni sunt Scriptores. Referamus quod Rupertus olim se legisse ait de incolis Annandiæ quæ est Scotiæ portiuncula: Ji, inquit, maximi sunt latrones & tanta quidem calliditate polent, ut rarissime prædam sibi eripi sinant, nisi canum odoris equorum ductu, rectis semper vestigiis se insequentium, ab adversariis nonnunquam capiantur. Cæterum capti tanta polent Eloquentia, verborumque suavissimè fluentium lenociniis, ut & iudices simul ac adversarios, si non ad misericordiam, saltem in admirationem & commiserationem trahant. Ut nihil dicamus de Critia & Alcibiade, nihil item de Tiberio Graccho atque Cajo Carbone viris Eloquentibus, actamen civitati perniciosi. Dissentit Fabius alique qui dicunt: homines improbi eligunt deteriora, quod est insipientis, at Eloquentia

est concinnè loquens sapientia, eoque
 Eloquentes sunt sapientes, ac proinde
 semper reapse viri boni, ὅτι τὸν σοφὸν αὐτὸν
 αὐτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι, ut ait apud
 Platonem Socrates. Verùm faciles re-
 movebimus hunc turbinem, ne navis
 nostræ frangat compagem. Nam haud
 aliter, atque in cæteris artibus, in Elo-
 quentia quoque usu venit; In illis mul-
 tos reperire est imprudentes, quâ vitæ
 gubernationem, qui tamen in arte sua
 sunt πεπαιδευμένοι ac prudentissimi. Es-
 sent, fateor, in hac nobilissima, & am-
 plissima materia, infinita allatu digna,
 quæ omnia per festinationem relinque-
 re cogor, hæc autem, quæ festinanter
 corras, si tibi, Lector Benevole, minus
 appositè videntur prolata, festinatio-
 nem penes te excusationem meritu-
 ram, & spero & oro: nemo enim
 est qui miretur festinantem
 celsipitare.

SIT SOLI IN COELIS GLORIA SUMMA
 DEO!!!

Viro - Juveni

Literis & moribus ornatissimo

DN. JONÆ COLLIN,

cum

De

STUDIIS HUMANITATIS

Disputaret.

U T COLLE stans in florido
Ad te COLUMBUS convocat
Dulcique questu congregat
Circumvolantes Præpetes;
Sic COLLE stas Parnassidum
COLLIN COLUMBO gratior
Nomenque virtus vicerat,
Subtiliter jam disputas
Quid sit loqui quidue eloqui,
Quid sit loquens quidque eloquens,
Quid posse pure dicere
Conducat & quæis competat.

Sic

Sic convocas & confluit
Dicata pubes literis
Captare quærens auribus
Quid lingua profert eloquens.
Tu perge felix sedulo,
Et Scande Pindi pulpita,
Sic cuncta cedent prolpera
Et summa tanges culmina.

*gratulabundus ad-
plausie*

JONAS Tellman.

